

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. I. De Peccato fictinis in instanti Baptismi commisso.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

tentia, ea, quatenus ad praxim spectant, in hoc morali Tractatu non erant pratermittenda.

ARTICULUS I.

De peccato fictionis in instanti Baptif. commisso.

- I. Quid sit peccatum fictionis?
- II. Non deletur per Sacramentum Penitentia peccatum fictionis in Baptif. commisso ab eo, qui noluit baptizari.
- III. Quid si peccatum fictionis habeatur per indebitam Baptif. susceptionem? In quo casu imprimetur character baptismalis, sed originale non deletur.
- IV. Quomodo Baptif. fide susceptus reviviscere possit?

I. Peccatum originale, & peccata actualia ante baptismum commissa per solum Baptif. deleri, certum est ex Trident. session. 14. cap. 2. Et ratio est, quia Minister Sacramenti penitentiae debet esse Judex: Ecclesia autem non exercet iudicium erga illos, qui per januam baptismi nondum ingressi sunt in ipsam, dicente Apostolo 1. ad Corinth. : *Quid ad me de iis, qui sunt foris, iudicare?* ergo peccata ante baptismum commissa per solum baptismum deleri possunt: Sicut etiam peccatum originale, quod non est materia propria accusationis, cum non sit commissum voluntate propria, sed voluntate Adami capitis; unde ad iudicium Sacramentale deferri non potest. Hinc sequitur, quod si quis solum confiteatur peccata ante baptismum commissa, & de iis doleat, non proinde Sacramentum penitentiae suscipiat; quicquid contradixerit Riccar. in 4. distinct. 17., & Angelus verbo *confessio*. Peccatum, quod in ipso instanti

Baptif. committitur, dicitur peccatum fictionis: fictio enim idem est, ac exterior simulatio, quam exercet, qui petendo Baptif. Sacramentum, ostendit opere externo, se velle gratiam baptismalem, quam tamen revera interius non vult, propter peccatum, quod habet in corde. Dupliciter autem potest quis fingere: Primo, nolendo Sacramentum suscipere: Secundo, volendo suscipere Sacramentum baptismi, & ejus characterem, sed sine dispositione debita ad gratiam recipiendam, vel quia non dolet de peccatis praeteritis, vel quia tunc habet, verbi gratia, voluntatem committendi aliquod peccatum. His positis

II. Quæritur primo, An peccatum fictionis, quod habet, qui exterius baptizatur sine intentione recipiendi baptismum, tolli possit per Sacramentum penitentiae?

Respondeo negative: Et ratio est evidens, quia hic non recipit Sacramentum Baptif.: ergo nondum est ingressus januam Ecclesiae; unde tale peccatum deleri unice potest per Sacramentum baptismi, quod iterum vere suscipiatur cum intentione illud recipiendi.

III. Quæritur secundo, An peccatum fictionis, quod habet, qui exterius recipit Baptif. sine dispositione debita ad gratiam recipiendam, deleri possit per Sacramentum penitentiae?

Respondeo, certum esse, quod hic recipiat Sacramentum Baptif., & ejus characterem; sine gratia tamen baptismali, propter impedimentum, & obicem peccatorum actualium: Hic autem casus diversimode potest accidere; Nam vel potest quis peccare peccato fictionis formalis, quæ habetur, quando cum prava intentione,

&

& cum advertentia ad indignam susceptionem baptismi vult illum recipere, & committere sacrilegium; Vel potest quis peccare peccato fictionis materialis, quod etiam dupliciter haberi potest, vel quia in eo instanti invincibiliter oblitus peccatorum praeteritorum, indigne recipit Sacramentum Baptismi; vel quia in eo ipso instanti committit peccatum, verbi gratia, odii, luxuriae, furti, &c.

In primo casu, quamvis multi doceant, peccatum illud deleri per baptismum, quando adveniente attritione reviviscit; tamen communior opinio docet cum D. Th., Scot., Vasqu. esse materiam Sacramenti penitentiae; quia peccatum illud formalis fictionis est posterius natura ipso baptismo: Et ratio est, quia non intelligitur tale peccatum opere completum, nisi per indignam susceptionem Sacramenti baptismi, atque adeo habet pro objecto ipsum Sacramentum, & sic est posterius natura illo: unde per Sacramentum penitentiae deleri potest. Et confirmatur, quia tale peccatum, utpote directe irrogans injuriam Sacramento Baptismi, non potest per illud deleri: ergo deleri debet per Sacramentum penitentiae.

In secundo casu, quando invincibiliter oblitus peccatorum praeteritorum recipit indigne Sacramentum baptismi, communis opinio fert, ea peccata deleri per solum baptismum reviviscentem per attritionem; sicut per solum baptismum reviviscentem remittitur in tali casu peccatum originale. Et ratio est, quia ea peccata antecedunt ipsum baptismum, quamvis perseverent usque ad susceptionem illius; ergo per baptismum unice deleri possunt.

In tertio casu, quando peccatum odii, verbi gratia, vel luxuriae, nec natura consequitur, nec tempore antecedit ipsum baptismum, sed illum

comitatur, existimo cum Lug. disp. 16. sect. 1., Laym., Con., & aliis, tale peccatum esse materiam necessariam Sacramenti penitentiae. Et ratio est, quia tale peccatum est hominis Christiani, erga quem potest Ecclesia iudicium exercere: ergo subdendum est clavibus: Sicut enim peccatum contra castitatem, quod quis committeret in eo instanti, quo emittit Professionem Religiosam, cupiendo, verbi gratia, Machiam, est sacrilegium, & peccatum hominis Religiosi; ita peccatum commissum in instanti baptismi est peccatum hominis Christiani: Et confirmatur, quia Ecclesia potest excommunicare, & punire eum, qui in instanti Baptismi peccatum aliquod commiserit: ergo tale peccatum vere est hominis Christiani subditi Ecclesiae; atque adeo per Sacramentum penitentiae deleri debet.

Dices: Ex Tridentino materia Sacramenti penitentiae sunt peccata post baptismum commissa: ergo excluduntur peccata commissa in instanti Baptismi.

Respondeo, Trident. sess. 4. cap. 6., asserere, ad Sacerdotes omnia mortalia crimina esse deferenda, in quae Christifideles ceciderunt; Quare quando in alio loco dicit, peccata post baptismum commissa esse materiam penitentiae, excludit tantum peccata commissa ante baptismum: Sicut cum dicitur post solis ortum fugari tenebras, excludimus solum tempus antecedens, non vero tempus, in quo sol nascitur. Quod si verba Tridentini referantur ad sola peccata post Baptismum, loquitur de Baptismo digne suscepto secundum id, quod regulatiter accidit; in quo non datur peccatum fictionis.

Hic autem adverte cum Suar., & Lug., difficultates huiusmodi esse potius speculativas; praeterea autem debere subdi clavibus peccata juxta primum;

num, & secundum casum commissa; quia impossibile moraliter est discernere, utrum talia peccata in ipso instanti terminativo Baptismi dumtaxat fuerint, & non continuata fuerint per aliquod tempus post baptismum.

IV. Ex dictis habes, originale non tolli, quando suscipitur baptismus cum fictione, licet tunc imprimatur character Baptismalis; sed deleri, quando Baptismus reviviscit; hic autem reviviscit per attritionem subsequentem, quando peccata ante Baptismum commissa fuerunt obex gratia; quando vero fuerunt obex gratia peccata in ipso instanti baptismi commissa, reviviscit baptismus per contritionem subsequentem, vel per attritionem simul cum Sacramento penitentia; ita ut vi Sacramenti penitentia deleantur peccata in ipso instanti baptismi, & post baptismum commissa; vi vero baptismi reviviscit deleatur originale, & peccata commissa ante Baptismum.

ARTICULUS II.

De Peccato dubio.

- I. Multifariam contingere potest peccatum esse dubium.
- II. Probabiliter non tenetur subicere clavibus peccatum, qui positive dubitat, an illud commiserit, per hoc quod probabile sit, illud non esse commissum.
- III. Sicut etiam qui pariter positive dubitat, an peccatum certo commissum confessus sit.
- IV. Cur per solutionem positive dubiam non satisfiat debito ex iustitia; per confessionem vero positive dubiam fiat satis obligationi confitendi peccatum?
- V. Num etiam id verum sit in mortis articulo?
- VI. Communiter olim docebant, peccata

negativa dubia subicienda esse clavibus.

VII. Sed plurimi probabiliter oppositum docent.

VIII. In quoniam sensu Doctores antiqui sumebant peccatum negative dubium, quod censebant clavibus subiciendum esse?

IX. Certus de peccato commisso, & negative dubius, an illud confessus sit, tenetur illud confiteri.

X. Num peccatum negative dubium sit materia sufficiens confessionis, quando illud non est commissum?

I. **D**ubium multipliciter accidere potest. Primo potest quis dubitare irrationabiliter, an peccatum commiserit, vel an peccatum commissum confessus fuerit, ut passim solent scrupulosi, qui saepe ob nullam, vel leves rationes sunt anxii, & ancipites; & huiusmodi dubia omnino contemnenda sunt; aliter essemus miserissimi, si juxta normam rationum levium actiones nostras instituire deberemus. Secundo quis potest dubitare negative, sed ita ut pro neutra parte habeat rationes probabiles, quod dubium dicitur ignorantia; ut cum dubitamus, an altra sint paria; & huiusmodi pariter peccata sic dubia nullatenus esse materiam necessariam confessionis est omnino certum; quia huiusmodi dubium non est proprie dubium, sed ignorantia; quis autem dixerit, eum, qui ignorat se peccasse, teneri ad confessionem? Quod si certi simus de peccato, & dubii hoc pacto negative, an illud confessi simus, certe tenemur illud confiteri; quia ignorans solutionem debiti certi tenetur ad illam. Tertio, potest quis dubitare negative dubio non ignorantia, sed suspensionis, eo quod ita habeat rationes dubitandi, ut tamen determinari non possit ad iudicium ferendum pro altera parte; unde re-